

[Justitsministeren.]

ikke —, saa vil det ikke kunne tænkes, at disse Overlægeerklæringer ikke forelægges Retslægeraadet, hvor der er Tale om en Nægtelse. Og jeg tror, at selv de mest domstolsivrige og de mest lægefølgende Medlemmer vil være fuldkommen klar over, at Domstolene akkurat i samme Udstrækning som Justitsministeriet vil følge Retslægeraadet; der vil bare være den Forskel, at man kan risikere, at den sindssyge selv er til Stede og hører oplæst Ting, som kan virke yderst uheldigt med Hensyn til hans fremtidige Sindstilstand.

Nu kan jeg yderligere henvise til, at Familieretskommissionen, der tæller Medlemmer, som formentlig har begge de to ærede Medlemmers Højagtelse, i sin Betænkning netop har drøftet Spørgsmaalet om Domstolsbehandlingen af disse Sager, men udtalt sig imod en saadan Behandling, navnlig fordi Offentligheden derved blandes ind i Patientens Forhold, hvad der ofte kan være til Skade for hans Helbredstilstand. Kommissionen fremhæver endvidere, at en saadan Behandling vilde kræve ekstra Udgifter, og at Afgørelsen ikke kan træffes tilstrækkelig hurtigt. Jeg tror derfor, man maa være klar over, at det er meget stærkt begrundet, naar Justitsministeren i dette Tilfælde slutter sig til Familieretskommissionen og til de Overlæger, som har udtalt sig om Spørgsmaalet.

Den ærede Ordfører for de Konservative citerede som Udtryk for Lægernes, jeg ved ikke om jeg tør sige Overlegenhed eller Magtfølelse eller hvad det nu var, en Udtalelse i Betænkningen Side 8—9 fra en af Overlægerne paa Skt. Hans og spurgte i den Anledning, om det virkelig var min Mening at slutte mig til den Udtalelse, hvorefter Folk, der ikke var farlige for andre, men kun til Gene for deres Hjem, kunde tilbageholdes. Nej, det er det ikke. Jeg har svaret paa det samme Spørgsmaal i Folketinget i den Retning, at det fremgaar af § 8, Stk. 2, at det afgørende skal udelukkende være, om der vil være Tale om visse Ulemper for Patienten selv. I hvilken Udstrækning Hensynet til hans Hjem vil kunne virke ind ved denne Bedømmelse, kan man naturligvis ikke teoretisk sige, men det afgørende Kriterium er angivet i § 8, Stk. 2, og hvis vedkommende Overlæge ikke retter sig herefter, ja, saa kan der jo klages over ham, og saa ser jeg ikke, at han vil være heldigere stillet, fordi man kunde klage til Domstolene, end hvis man kan klage til hans foresatte. Jeg ser ikke, hvilken Fordel det skulde være, at Dom-

stolene i denne Henseende blev blandet ind i det, hvad der heller ikke i øvrigt er Tale om. Den Udtalelse af en anden Overlæge, der i denne Forbindelse yderligere blev fremdraget af det ærede 17de tingvalgte Medlem — den findes som Bilag 15 —, har jo en langt, langt mildere Karakter; og den skal jeg ikke opholde mig ved. Men jeg kan altsaa ikke som Konsekvens af disse Udtalelser af det ærede Medlem indrømme Rigtigheden af, at det netop derfor vilde være dobbelt nødvendigt at have Domstolene som sidste afgørende Faktor. For de vil jo alligevel ikke komme til at faa Afgørelsen, det vil vedkommende Minister eller Borgmester, under hvem Overlægen sorterer, hvis han ikke opfylder sin Instruks med Hensyn til Udskrivningen.

Det ærede 17de tingvalgte Medlem kom saa langt ud — eller saa højt op —, at han betragtede dette Forslag, som alle andre betragter som et Fremskridt, som noget af et Tilbageskridt og som Indledningen til en almindelig Indgriben, forstod jeg, i Individernes Ret herhjemme. Det ærede Medlem, der førte Ordet for de Radikale, paatalte dette og sagde, at man maatte dog ikke saadan sammenblende Hensynet til de sunde, normale Individer og Hensynet til den, der er erklæret sindssyg. Jeg tror ikke, den ærede Ordfører for de Radikale hørte Afbrydelsen af det ærede 17de tingvalgte Medlem, men jeg — der altid er yderst lydhør over for dette ærede Medlem — hørte ham sige: Ja, men hvem er normal? Jeg er absolut enig med den ærede Afbryder i, at det kan være svært efter Omstændighederne at afgøre, om en Person er normal, og at de normale under alle Omstændigheder opfører sig mere og mere mærkværdigt. Men herfra og til ligefrem lægeligt at være blevet stemplet som lidende af en egentlig Sindssygdом, som denne Lov kræver, er der dog et Spring, i hvert Fald for de fleste af os normale.

Til det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup) vil jeg blot sige — jeg tror, det var en Fortalelse —, at det bliver jo ikke Hospitalslægerne, der bliver afgørende Autoritet, det bliver i Virkeligheden Retslægeraadet i Samarbejde med Justitsministeriet, saaledes at man har en flersidig lægekyndig Autoritet ved Siden af sig, naar man skal afgøre et Spørgsmaal.

Rytter: Det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup) sondrede mellem Hensynet til den syge og Hensynet til de sunde Mennesker. Ja, det er rigtigt at gøre det, men det, Lægerne maa tage Hensyn til,